

שיחות. עובדות. סיפורים
והנהגות מעניינת דיומא
יוצא-לאור ע"י
ועד תלמידי התמימים העולמי

ב"ה
תשרי
תשנ"ט

גליון ב
כז אלול

ריזבאזיטש

שב ריזבאזיטש

ימים אחרונים ד"מלך בשדה"

- ניצול ימי הסגולה דסוף חודש אלול -

שבת זו היא השבת שלפני ראש-השנה, ונותרו שלושה ימים עד ראש-השנה, והרי שלושה ימים הם תקופה של הכנה. . והיינו, שישנו עדיין די זמן כדי להכין את עצמו לראש-השנה.

והנה, שלושה ימים אלו הם בחודש אלול, שהוא חודש הרחמים, וגדלה מעלתו אפילו על ראש-השנה.

וביאור הענין. . בחודש אלול - אזי "המלך בשדה", ובהיותו בשדה - אין שום הגבלות, וכמבואר בליקוטי-תורה ש"רש"אין (ומוסיף כ"ק מו"ח אדמו"ר: ויכולין) כל מי שרוצה לצאת ולהקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות", ויתירה מזו, "מראה פנים שוחקות לכולם".

בחודש אלול - אין שום "ממונים", וניתן למסור את כל הבקשות, אפילו הבקשות הנמוכות ביותר, אל המלך עצמו, לפנימיותו ועצמותו - שזהו הלשון "להקביל פניו", היינו, פנימיות ועצמות המלך.

וזהו ענין התשובה דחודש אלול, שהיא "באור פני מלך חיים", ש"פני" קאי על פנימיות ועצמות אין-סוף ברוך-הוא.

והנה, תוכן המעלה הנ"ל שנתבארה בליקוטי-תורה, הוא, שכולם יכולים לבקש את בקשותיהם, ושאפשר לבקש על כל דבר. ונוסף לזה, יש גם מעלה גם באופן הבקשה, דהיינו בהבקשה עצמה: גם במצב ש"המלך בשדה", שאז יכול כל אחד ואחד לבקש ממנו, ולבקש כל מה שברצונו - הרי

שהחיינו וקיימנו והגיענו

"בשעה שמונה וחצי נכנס כ"ק אד"ש לסליחות. מדאחו נורא הוד, לאחר כשלוש שנים שלא ראיתו, נסך בי רגש עז וברכתי "שהחיינו" בשם ומלכות" (יומן תנש"א)

ואף שעניין זה נאמר על התקיעות דראש-השנה, ואילו התקיעות דחודש אלול, הרי עניינם בפשטות הוא "כדי להזהיר ישראל שיעשו תשובה" - הרי האמת היא, שהתקיעות דחודש אלול הן אותו העניין כמו התקיעות דראש-השנה. וראיה לזה - שהרי הטעם ש"אין תוקעין בערב ראש-השנה" הוא "כדי לערכב השטן שיסבור שכבר עבר ראש-השנה", ומזה מוכח שהתקיעות דחודש אלול והתקיעות דראש-השנה הם אותו עניין.

סוף-סוף צריך הוא עדיין לבקש, ומכיוון שבקשה היא אחד מב' אופנים: בכתב או בדיבור - הרי בהכרח שהמבקש יידע את שפת המדינה, לכתוב או על-כל-פנים לדבר בה.

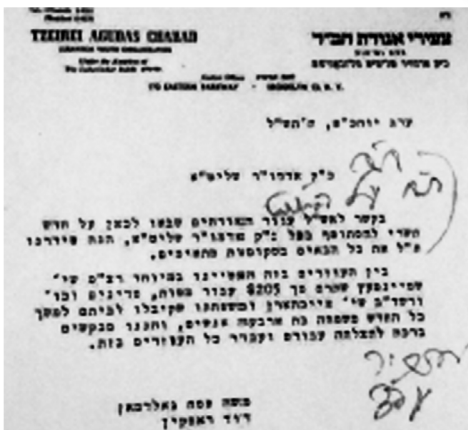
מה-שאין-כן בחודש אלול - אין גם הגבלה זו, אלא הבקשה דחודש אלול היא על-ידי תקיעות, שהם קול פשוט, שאין בו שפה כלל.

וכידוע המשל בזה מבין מלך שהיה זמן רב בשביה, עד ששכח גם את לשון המלך, והתחיל לצעוק בקול פשוט, וצעקה זו מגעת עד המלך ("עס דערנעמט דעם מלך") - שזהו משל על צעקה פשוטה של יהודי, שצעקה זו מגעת ("דערנעמט") כביכול למעלה.

ש"פ ניצבים ה'תשרי"ד

במענה על מכתב מערב יום הכיפורים, בו דיווחו לרבי אודות הצרכים הגשמיים של האורחים, שבאו לסיודורם, השיב הרבי:

ת"ח ת"ח על הבשו"ט
אזכיר עה"צ

יש לנו רבי גדול!

האחרון של השנה שבו יש לקיים חשבון נפש על כל השנה החולפת, לא ייבהל אדם עם החילו לחשוב אודות הנהגתו בזמן החולף.

אומרים לו: עליך לדעת, שאף שאתה נמצא בשדה ואינך יודע עדיין אם אתה מתאים שיכניסו אותך למקום שבו גרים אנשים ראויים, עליך לדעת שמלך מלכי המלכים יוצא אל השדה, אשר שם ביכלתך לגשת אליו מיד ולהגיש

נאמר בחסידות אודות חודש אלול, ומובא גם במאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, שבחודש אלול הקב"ה הוא בדוגמת קיסר היוצא אל השדה, אשר שם יכולים הכל לגשת אליו, ושם מקבל הוא את כולם בסבר פנים יפות ובחיוך, מבלי הבט על מצבו של האיש או האשה הניגשים אליו.

הנמשל מכך הוא, שבחודש אלול, שהוא החודש

המשך <<<

את בקשתך, והא יקבל אותך בסבר פנים יפות ובחיוך, ולכן אינך צריך לחשוש.

ואף שהחשבון שעשית מהמעשים, הדיבורים והמחשבות שלך איננו טוב, אבל מכיון שמדובר כאן באב הרחמן - אב מלא רחמים, הרי אם רק תקבל החלטה, שמעתה תעשה כל שביכלתך כדי להיות כפי שהקב"ה רוצה, בוודאי תהיה לך כתיבה וחתומה טובה, שנה טובה ומתוקה, הן לגוף והן לנשמה.

על כולנו לדעת, שהיה לנו רבי גדול וגם עתה יש לנו רבי גדול הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, שביקש והשיג ומבקש ומשיג גם עתה ברכה והצלחה עבור בני ישראל בכלל ועבור אלו הקשורים אליו, בפרט.

הרבי ידע ויודע גם עתה גם על חולשותיהם של האנשים או הנשים בקהל עדת החסידים, אבל מבלי הבט על כך הוא התפלל עליהם ומתפלל עליהם, שיהי' להם כל צרכיהם, בני חיי ומזונא רויחי, ושהקב"ה ימחל להם על

עבירותיהם, בהביאו בחשבון את המצב שבו הם נמצאים ואת הנסיבות של היצר הרע.

ולכן על כולנו לעשות בעצמנו הסכמה, שמעתה נהיה כולנו יותר טובים, וההסכמה תמשיך ברכה והצלחה שלכולנו - ובכלל זה נכללים גם אתם ובני ביתכם - תהיה שנה טובה ומתוקה, אצל כל אחד יתמלאו משאלות לבו לטובה, נתחזק בתומ"צ וממילא יהיה טוב, בגשמיות וברוחניות.

מכתב ט"ז אלול ה'שי"ת

לך הוי' הצדקה

תיאור חי ויוצא דופן מאווירת ימי הסליחות בבית חיינו בשנים הראשונות

זכרונות שנרשמו מפי הרב שלמה הכהן שוי' זח"י

לסליחות. כל כתיבת הייתה עורכת התוועדות גדולה, אחר כך היו באים ל770. גם אלו שלא אמרו הרבה לחיים היו באים ל770 כמו אחרי משקה...

למעלה מדידה והגבלה

הבחורים היו מתוועדים בכל לילה מימי הסליחות.

באלול תשכ"ז, נכנס ר' שמואל לויטין לזאל הקטן, כרבע שעה לפני תחילת אמירת הסליחות וראה אותנו עוד בעיצומה של ההתוועדות. ישבנו בחדר שני בשלחן הסמוך לזאל.

ר' שמואל נכנס ונתן לנו על הראש, שאין זה מתאים שבשעה רבע בבוקר אנחנו עדיין מתוועדים... האורחים שבאים אל הרבי צריכים לראות בחורים שמתפללים ולומדים חסידות ולא יושבים ואומרים לחיים כל הלילה...

בהזדמנות הקרובה כאשר נכנס אל הרבי, התלונן ר' שמואל על ההנהגה של הבחורים, וביקש מהרבי שיפסיק את ה"תנועה" הזו.

בשבת שובה, בפארברענגען אמר הרבי:

"ומה שטוען שבעשי"ת צריך לצאת מכל המדידות וההגבלות, וצריך להתוועד, ולהיות ב"חזרה" וכו' עליו לגשת להנהלת הישיבה (כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר ש"בעל-הבית" של תלמיד ישיבה, ובפרט בישיבת תומכי תמימים, הרי זה הנהלת הישיבה), ולהציע בפניהם את כל טענותיו, ולהוסיף ולהסביר להם בדברים היוצאים מן הלב נחיצות הענין וכו', כי ה' הטובה עליו... אבל בנוגע לפועל עליו לציית ולהתנהג כפי החלטתם.

ועי"ז תהי' שנה תמימה, שנת תומכי תמימים, תורת ה' תמימה."

הרבי אכן נתן מקום ל"תנועה" שיש לצאת ממדידה והגבלה, אך הדגיש שגם זאת יש לעשות באישור הנהלת הישיבה.

תלמידי התמימים! נמצאים אנו בימים מיוחדים, בהם יש להתרומם ולצאת ממדידה והגבלה! ללמוד חסידות בשופי, להתפלל כדבעי ולהתוועד יותר.

כמובן שהכל צריך להיות בהתאמה ל"הגבלה עצמית" של סדרי הישיבה. אך נדרשת תנועה אחרת לגמרי!

באלול של שנת תשכ"ג נכנסתי ללמוד בישיבה ב770. בימים הם נמשכו הקעמפים תשעה שבועות, אל תוך חודש אלול כך שמתוך מעט הבחורים שהיו אז בליובאוויטש רובם עוד היו בקעמפים. מספר הבחורים שהיה אז ב770 היה מצומצם מאוד. כתוצאה מכך המניין היה תלוי בנו. מיותר לציין שהרצינות בין הבחורים היתה רבה בימים אלו.

באשמורת הבוקר

במהלך החודש הבחורים חזרו, אך בכלל העולם עוד לא היה גדול והמנין של סליחות התקיים בזאל הקטן.

הרבי היה מגיע מוקדם מהרגיל, והמנין של סליחות התחיל בשעה 7.

פעמים אירע, כאשר ליל יחידות התארך עד לשעת לפנות בוקר, היה הרבי יוצא לאמירת סליחות עם תום התור ליחידות.

ר' מאיר פרידמן מכפר חב"ד היה מתעטף בטלית ונגש כשליח-ציבור. (מספרים שבהזדמנות מסוימת שאל הרבי מי שם. משהו אמר שעומד שם אח של ר' ישראל פרידמן והרבי אמר שישאל הוא אח של מאיר...)

זה היה יכול להיות בשעה ארבע או חמש לפנות בוקר. ורק אחרי הסליחות הרבי היה נוסע הביתה.

במוצאי מנוחה

בלילה הראשון של סליחות, הרבי היה נכנס בשעה אחת בלילה.

בזמנים ההם ההתוועדות הגדולה של "סליחות" נערכה מיד לאחריהם.

כשהתמנית לשמש כמשפיע בישיבה ב770, הייתי מתוועד עם הבחורים מידי שנה אחרי סליחות. גם כאשר הייתי תלמיד ב770, ר' יואל היה מתוועד אתנו אחרי סליחות.

במהלך השנים, במספר הזדמנויות הרבי הזכיר את המסופר אודות חסידים בליובאוויטש, שהיו מגיעים לסליחות "שאקעלדיקערהייט".

עם השנים, אחרי כמה פעמים שהרבי הזכיר זאת, נעשה הסדר שההתוועדות הגדולה של סליחות מתקיימת לפני וכהכנה

"שאקעלדיקערהייט" - ריקודים סוערים לפני כניסתו של הרבי לסליחות

הקהל העצום בעת אמירת הסליחות

למעלה: הרב יוסף הלוי וויינברג שליח ציבור למטה: הרבי יוצא מבית הכנסת בסיום הסליחות

